

Yitik Ya da Yenik Değil Asla

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ocak 2026

Hangi düş' ün sağanağına yakalanmıştım tam da düştüm derken...

Sözcüklere kapılan bir havari
Aşkla yıkanan derdest şiirleri
Çocuğum bilmiştim ömrün azadesi
Kıyama durduğum her gün her an ve ölüm:
Birlik dirlik ifadesi bildiğim şiirin kalesi yüreğimin âşık kalem
Huda'm ve ben:
Tanrısız sıfatlara sığınan onca beşeri
Düşmediğı kadar dilimden El-Fatiha'nın hikmeti

Göktü kopacak kıyametin öncesinde
Öğüren insan izleklerinin dinmek bilmeyen öfkesinde
Ve nicesi sırtan
Ölü çocukların bedeninden
Azade yüreklerin eleminden
Prim yapan kavruk ruhlar cehennemi.

Oysaki bildirgesi aşk
Uzamında yaşamın yâd ettiğimiz erdiğimiz her gün her şafak
Beyhude hayallerle oyalanmak bile yasak:
Atıl yüreklerin atığında
Batık diyarların endamında
Savrulan küpeştesi onca şiirin
Yazılmayı bekleyen güftesi.

Hazzın değil de haizi olduklarımızın şükrüne doymasaydık, ya!
Hası sevginin, vurduğı kadar ölü balinalar gibi
Ah, Dağıstan kıyılarına
Mendebur iblis onca müridi
Saf kan s/afiyetin eşrafı
Özüne sadık haritalar çizilesi
Ve işte tüm surelerin
Ve işte tüm suretlerin ötesi...

Kazık mı kakacaktın, ey, sen insan?
Meşrebi geniş yollarda savrulsan ne ki
Ömrünü heba ettiğin para pulun uğruna
Bir de savunduğundur haysiyetin ve sevdan
Bilmediğin kadar nefretine binaen
Ziyan olmadı mı onca insan?

Ah, melankoli...
Terk-i diyar edeli bilinmezi...
Ah, hicreti gönlün
Devşirme uyduruk sevgilerle geçirdiğin ömrün...
Bir hazan bir bahar
Söyle o zaman, neden gözünün üstünde kaşın var?
Haleti ruhiyesi şu devranın
Yüreklerin kubbesi dinmez iken ey insan, saltanatın...
Kükreyendir kader ve İlah
Azabına yenik düşeceksin illa ki...

Ve o minval
Ve o soyutlanmış güzel insanlar ve çocuklar
Ölülerin ardından dahi savrulan salvolar
Zemheri değildir yüreğimin tutsaklığı
Ne de zanlardır tutuşan yalanların peşi sıra gelecektir sıra sana da
Öykündüğümüz o güzel masallar nerede şimdi?
Ya, ellerimizle öldürdüğümüz masumiyet ve sevi dili ve rehberi?
Endamı yitik olsa ne ki ömrün?

Yaşadığını bilir insan
Yaşatılacağı kadar da bunca acının
Açtığı kalbidir elbet sadece Rabbi ve melekler kadar sabi eşrafı
Bir gün bir de küt küt atan kalbin israfı
Değil elbet sevgi varsa yoksa ruhun ve huzurun yoldaşı
Aşkla ihya edilesi ve çeken bunca eziyeti
Ne uğruna değil
Saklı tuttuğun umudunla ruhunla
Kayıp addedilse ne ki?
Garbın isyanı
Şarkın serenadı
Kazanım babında tecelli edene sadıktır seven yüreğin esvabı

Yitik ya da yenik değil asla
İnsan hırkasının yamasıyla dahi gurur duyar
Yaşadığı kadar yaşattığı hayatı alınının akıyla...